

Univerzita Palackého v Olomouci

Pedagogická fakulta

Katedra výtvarné výchovy

Cestopis

Magisterská diplomová práce

Autor: BcA. Aneta Volrábová

Obor: Výtvarná výchova pro střední školy a základní umělecké školy

Vedoucí práce: ak.mal. Mária Danielová

Olomouc 2012

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci vypracovala samostatně a použila jen uvedených zdrojů a literatury.

V Olomouci dne 28. 3. 2012

.....

Poděkování

Chtěla bych poděkovat ak. mal. Márii Danielové za odborné vedení, dobré rady a za zapůjčení nezbytných pracovních nástrojů k výrobě šperku.

„Není cesty ke štěstí, štěstí je cesta“.

Buddha

Obsah

1. Úvod	8
2. Zvolené téma	9
I. Teoretická část	11
3. Práce s kovy a jejich historie	11
3.1 Měď	11
3.2 Mosaz	12
3.3 Hliník	12
3.4 Železo	13
3.5 Přetváření železa na ocel	13
4. Umělci	15
4.1 Miloš Šejn	15
4.2 Eva Kmentová – Zoubková	16
4.3 Daniel Fischer	16
4.4 Jan Jedlička	17
5. Autorský šperk	18
5.1 Sachiyo Higaki	18
5.2 Shari Pierce	20
5.3 Alena Hesounová	20
5.4 Anton Cepka	22
5.5 Jan Nušl	22
5.6 Ludmila Šikolová	23

5.7 Josef Simon	23
6. Inspirace filozofií	24
6.1 Tao – Texty staré Číny	24
7. Země, které ovlivnily mě i mou práci.....	27
7.1 Česká republika.....	27
7.2 Itálie	27
7.3 Německo.....	27
7.4 Čína	29
7.5 Malajsie	39
7.6 Rakousko	39
7.7 Norsko	39
7.8 Francie	39
7.9 Anglie	40
7.10 Řecko.....	40
7.11 Bulharsko.....	40
II. Praktická část.....	41
8. Postup práce	41
9. Kolekce šperků.....	42
9.1 Kolekce „Návraty“ – osobní význam.....	42
9.2 Kolekce „Putování po Číně“	45
9.3 Kolekce „Mapování“	46
9.4 Kolekce „Cestovní linie“	47
9.5 Kolekce „Zeměpisné náramky“	48

9.6 Náhrdelník „Hravá Itálie“	48
III. Pedagogická část	49
10. Fotografie z praxe.....	51
11. Závěr	53
12. Anotace	54
12.1 Annotation.....	55
13. Seznam obrázků	56
14. Seznam literatury.....	57
15. Internetové odkazy	58
Obrazová příloha	

1. Úvod

Diplomová práce s názvem Cestopis se skládá z písemné a praktické části. Písemná část osvětluje téma práce a objasňuje jeho vztah k výtvarnému umění. Součástí písemné práce je pedagogický projekt, který je určen pro žáky středních škol a je již z větší části zrealizován.

Součástí teoretické práce je popis použitých technologií, vlastností a historie použitých materiálů a stručný přehled výtvarných umělců, kteří pracovali s podobnou tematikou, či materiálem.

Praktickou část tvoří dohromady pět kolekcí a jeden samostatný šperk s názvem „Hravá Itálie“. Názvy kolekcí jsou: „Návraty“, „Putování po Číně“, „Mapování“, „Cestovní linie“, „Zeměpisné náramky“. Snažila jsem se téma své Diplomové práce uchopit z více pohledů, proto je každá kolekce jiná, i když jsou si velmi podobné především díky zvolenému materiálu.

Tato práce je doprovodným textem k praktické části diplomové práce.

2. Zvolené téma

Tématem své diplomové práce jsem se zabývala delší dobu. Na počátku jsem navrhovala různé druhy šperku, které byly zajímavé spíše z estetického hlediska, ale postrádaly jakýsi vnitřní náboj, osobitost. Rozhodla jsem se tedy vytvořit kolekce, které budou mít i osobní charakter. Šperky, které jsou pro mě připomínkou něčeho důležitého a zároveň skloubí estetickou funkci s funkcí praktickou i obsahovou. Zvolila jsem námět cestování, které odmalička provází můj život. Možná i díky němu jsem se ocitla až na této fakultě, neboť ta je velice vzdálená mému bydlišti.

Se šperkem ve výuce jsem se poprvé setkala zde na fakultě. Nikdy dříve jsem tento obor nestudovala, přestože mě vždy zajímal, nejen jako ženu, ale i jako výtvarnici.

„Šperk se stal svébytným výtvarným dílem srovnatelným s artefakty v ostatních oblastech užitého a volného umění. Na jeho tvorbě se již několik desetiletí nepodílejí jen zlatníci a šperkaři, ale také výtvarníci mnoha jiných oborů, např. architekti, scénografové, keramici, skláři, malíři a sochaři. Vzhledem k materiálovému uvolnění ve šperku nejsou vázání technickými a technologickými znalostmi a osvojením náročného zlatnického řemesla, přistupují ke šperku jako k jakémukoli jinému výtvarnému dílu a vytvářejí nejen šperky, ale také drobné objekty a plastiky. Tak získává šperk nové kvality – není jen ozdobou a okrasou, funkčním, užitným nebo dekorativním předmětem podléjícím se na módě a životním stylu, ale je uměleckým dílem velmi rozličných podob.“¹

I já jsem hledala své vlastní cesty ve způsobu práce se šperkem a experimentovala s materiály, jako je dřevo, sklo, tkanina, plast, přírodniny atd. Jako nosný a základní materiál jsem si zvolila ušlechtilý kov, který je vhodný ke způsobu vyjádření mého tématu. Kovu je mnoho druhů. Ke své práci jsem jich vybrala hned několik. U výběru rozhodovala nejen estetická funkce, tedy vzhled, ale také praktičnost.

¹ Křížová, 2002, s. 7

Důležitou roli hrála také tvrdost kovu, který jsem volila podle toho, aby se mi s ním dobře pracovalo, ale aby nebyl příliš měkký a nepůsobil lacině.

Práce se šperkem je pro mě nová, o to bylo snadnější přijít na několik různých nápadů a témat. Měla jsem před sebou jakousi „zelenou louku“, ale na druhou stranu jsem se musela poměrně rychle naučit jak zacházet s kovem, dalšími materiály a se šperkem jako takovým. Důležité pro mě bylo vymýšlení různých druhů zapínání s tím, že nemohu použít žádné polotovary, jako například již vyrobené háčky z uměleckých potřeb.

Tématem je pro mě cestování – poznávání jiných krajů a lidí, posouvání se v místě i čase atd. Svými šperky vytvářím jakési záznamy míst, která jsem navštívila. Šperků jsem na toto téma vytvořila několik druhů. Za hlavní považuji šperk, ve kterém se inspiroji slepou mapou zemí, které jsem navštívila a jejich strukturou a od něj se pak odvíjí celá kolekce.

I. Teoretická část

3. Práce s kovy a jejich historie

Ve své diplomové práci jsem použila zlatavou i zeleně zkorodovanou mosaz, lehký a měkký hliník a pevné a nepoddajné železo. Nejvíce mě však oslovila hřejivá a měkká měď, nádherně se zbarvující při probarvování za tepla.

3.1 Měď

Měď, latinsky cuprum, zná člověk již 10 000 let. Eneolitu, období dějin lidstva se dokonce říká „doba měděná“. *„V té době se už měď nenalézá jen na povrchu, ale začíná hlubinná těžba měděných rud.“*²

*„Měď je kov charakteristické růžové barvy. Čistá měď je velmi houževnatá, tažná a měkká, lehce se kove a válcuje na tenké plechy, dobře se táhne za studena i za tepla na slabé dráty. Ve srovnání s ostatními neželeznými kovy má vyšší pevnost a tažnost.“*³ Měď je nejen vysoce elektricky vodivá, ale také tepelně. Na měď nejlépe ze všech kovů, s kterými jsem pracovala, působila tzv. technika popouštění kovů, tzn. probarvování kovu teplem. Tvořily se různé obrazce. Vliv na obarvování měla vzdálenost tepelného zdroje od kovu a doba působení. Nejlépe se měď zbarvovala, pokud od ní byl zdroj tepla vzdálený maximálně dva centimetry. Vždy se obarvilo jen to místo, na které jsem horkovzdušnou pistolí působila, barevný odstín se tzv. příliš nerozléval po jiné části horkého kovu, na který jsem tepelně přímo nepůsobila. Škála barev byla díky působení tepla rozmanitá. Nejdříve kov zčervenal, poté měl barvu lehce do fialova se stříbřitým nádechem. Poslední fází byla světle hnědá barva. Pokud jsem chtěla cíleně dosáhnout určité barvy, musela jsem kov neustále kontrolovat, neboť změna v barevném odstínu se týkala pouze několika vteřin. Více času vyžadovala pouze doba, než se kov zcela zahřál, to bylo okolo minuty, dvou.

² Chmel, 1997, s. 154

³ Ibidem, s. 152.

S mědí se mi ze všech mnou vyzkoušených kovů pracovalo nejlépe. Nejen díky tomu, že se dá krásně obarvit, ale i proto, že je to zároveň pevný a měkký kov, který se dobře zpracovává.

3.2 Mosaz

Je slitinou mědi se zinkem. „Mosaz se používá již od starověku (1000 př. n. l.), ale ve velmi omezeném množství, protože ji bylo těžké vyrobit.“⁴

Stejně jako s mědí se i s mosazí velmi dobře pracuje. Je ohebná, pružná a pevná. Tepelné působení na mosaz bylo méně výrazné, než na měď, avšak i mosaz se dá krásně obarvit. Mosaz má sama o sobě žluto - zlatou barvu s různými hnědo – černými efekty. Při působení za tepla se k těmto barvám přidá ještě stříbřitý a lehce namodralý odstín.

3.3 Hliník

Hliník byl objeven teprve v 19. století n. l. Jako první ho vyrobil Dán - Christian Oersted. Hliník můžeme najít nejen na Zemi, ale také na Měsíci. „Automatická stanice Luna 20 našla na povrchu Měsíce zrníčka čistého hliníku, jehož krystalická mřížka byla shodná se strukturou hliníku vyrobeného na Zemi v laboratořích.“⁵

„Hliník je stříbřitě bílý, lesklý, lehký a tažný kov, dobře vodící elektrický proud. Hliník je kovem 20. století, protože je kovem velkých rychlostí. Teprve vynálezy reaktivních letadel a kosmických raket plně docenily jeho vynikající vlastnosti.“⁶

Hliník se vyrábí pomocí elektrolýzy, bez ní to není možné. Toto tvrzení však vyvrací hliníkový ornament, který byl nalezený v hrobce čínského vojevůdce Čžou – Čžu, jenž zemřel počátkem 3. století n. l. Vědcům je tento nález záhadou. Já tento nález vítám, neboť propojuje mou výtvarnou práci s mým cestováním po Číně.

⁴ Citace. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. Wikipedia, mosaz . © [b. r.][cit. 2012-02-18]. Dostupné z: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Mosaz>

⁵ Chmel,1997, s. 171

⁶ Ibidem, s. 167.

Práce s hliníkem byla pro mě ve srovnání s jinými kovy velmi jednoduchá. Především, co se týkalo vystřihování plechu. Tento kov je totiž velice měkký. O to více jsem si musela dávat pozor na drobné vrypy atd., které by mou práci poškodily. Manipulace s ním tedy nebyla tolik náročná, avšak obarvit hliník za tepla nebylo možné. Kov dlouho vůbec nereagoval, posléze se však začal roztékat.

3.4 Železo

„Z archeologických nálezů víme, že už staří Egypťané a Babyloňané užívali železa na výrobu amuletů a čepelí. To však bylo většinou meteorické železo. Nejstarší železný předmět pochází z doby 5000 let př.n.l. a byl nalezen jako úlomek železného nástroje ve škvíře mezi kameny Cheopsovy pyramidy. Víme rovněž, že čínští císaři v období 3000 let př.n.l. vybírali daně ve formě železných předmětů. Z toho plyne, že železo a hutnictví kovů je nedílnou součástí dějin lidstva nejméně pět tisíciletí. První nálezy ručně zpracovaného železa pocházejí z období kolem roku 3000 př.n.l. z Mezopotámie.“⁷

„Začátek doby železné spadá v našich zemích asi do poloviny 1. tisíciletí př.n.l.“⁸

Minerály železa se hojně vyskytují v přírodě, železo se z nich získává tavením v peci, tzv. redukcí. Nejen na zemi, ale i ve vesmíru je naleziště železa.

3.5 Přetváření železa na ocel

„Železo, pokud není zpracované, má špatné vlastnosti a je prakticky nepoužitelné. Proto se provádí tzv. zkujňování železa, což je odstranění nežádoucích prvků. Veškeré technické kujné železo je ocel (obsahuje max. 2% uhlíku). Různých ocelí existuje velké množství a pro rozlišení jsou rozděleny do tzv. tříd. Nejčastěji se používá ocel třídy 11. Je to konstrukční ocel obvyklých jakostí, určená k tváření a dalšímu

⁷ Chmel, 1997, s. 108

⁸ Ibidem, s. 121.

zpracování. Obsahuje uhlík, fosfor a síru, které rozhodující měrou ovlivňují mechanické a technologické vlastnosti materiálu.“⁹

Je všeobecně známé, že železo, či ocel, je kov, který je nejvíce náchylný ke korozi. Do některých druhů oceli jsou však přidávány přísadové prvky, díky kterým kov nezrezne.

Já jsem pracovala s železným pozinkovaným plechem. Tento materiál byl pro mě velmi tvrdý. Z toho důvodu jsem vytvořila pouze několik druhů kovových mapek. Kromě plechu jsem použila i ocelový drát různých šířek, který jsem dále upravovala. Nejčastější úpravou bylo tepání. Tepala jsem nejen kovové mapky, ale i některý drát. Chtěla jsem totiž, aby spolu tyto dva prvky harmonizovaly, aby bylo zdůrazněno cestovatelské téma, (tepání z kulatého drátu vytvořilo jakousi cestu, na které byla různými způsoby posazena mapa). Také na mě tepaný drát přestal působit jako pouhý, obyčejný drát, nýbrž dostal novou formu. Kromě tepání jsem drát různými způsoby ohýbala, leštila a na brusném kotouči i zbrousila. Dostal tak lehkou hranku, která po smírkování měla hladký povrch. Drát jsem dále upravovala podle typů různých náhrdelníků. Techniky popouštění kovu jsem vyzkoušela i na oceli. Vznikla tak intenzivně modrá barva s načernalým okrajem.

⁹ Dufka 1999, s. 9

4. Umělci

S tématem cesty a cestování, kterým se zabývám, souvisí i tvorba umělců, kteří jsou mi blízcí způsobem tvorby, tematikou, či použitým materiálem.

4.1 Miloš Šejn

„Výtvarný umělec, performer a autor. Narozen 1947 v Jablonci nad Nisou. Absolvoval Filosofickou fakultu University Karlovy v Praze v roce 1975.“¹⁰

Miloš Šejn je velice ovlivněn krajinou a putováním v ní. Od 70. let své zážitky z onoho putování přenáší do své tvorby pomocí malby a kresby. Později kresbu propojuje s textem. Vytváří tzv. psané krajiny. *„Materiály pro své „krajiny“ sbírá a nalézá v přírodě. Těží z rostlinných pigmentů a přírodnin, na kterých staví svůj výtvarný slovník. Hledá vazby a spojitosti s přírodním prostředím, snaží se s ním splynout. Miloš Šejn krajinu zkoumá a mapuje.“¹¹* Zde přiložené obrazy jsou právě z onoho cyklu psaných krajin.

1/ Miloš Šejn, „Miscellanea (7)“ rok a rozměry neznámé, malba

¹⁰ Škola konceptuální tvorby, Miloš Šejn [online]. ©[b. r.][cit. 2012-02-25]. Dostupné z: <http://concept.avu.cz/profesor/sejn-milos/>

¹¹ Miloš Šejn [online]. ©[b. r.][cit. 2012-03-08]. Dostupné z: <http://www.nekultura.cz/vytvarne-umeni-recenze/psane-krajiny-milose-sejna.html>

4.2 Eva Kmentová – Zoubková (1928-1980)

Patřila k našim největším poválečným sochařkám. Tvorba autorky zahrnuje sochy, kresby, objekty, instalace. Autorka tvořila často z materiálů, jakými je papír, sádra, či různé přírodniny. Měla silný vztah k přírodě, což dokládá i samotný název její výstavy – Stopy v krajině v českokrumlovském Schieleho centru z roku 2010. Mé práci je blízké především její dílo s názvem Šlápoty. Jedná se o odlitky vlastního těla, které tvoří cestu, jakoby naznačovaly směr, kam se vydat.¹²

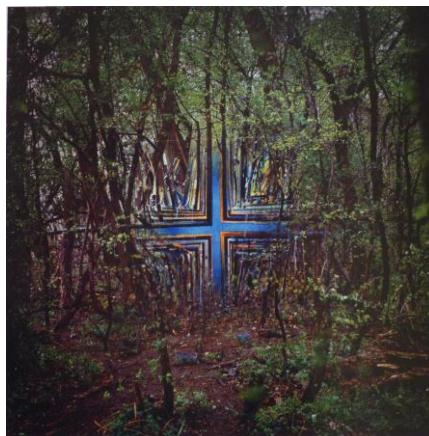
2/ Eva Kmentova, „Šlápoty“, 1970, sádrový odlitek

4.3 Daniel Fischer

Malíř, sochař a fotograf, narozený roku 1950. Tento slovenský autor pracuje mimo jiné i s mapou. Nevytváří žádné šperky, ale pracuje s mapou v papírové verzi, kterou dále dotváří, dokresluje. Vytváří jakýsi nový svět, novou zemi. Konkrétní ukázkou je: Mapa – krajina. Kromě map pracuje s krajinou i tím způsobem, že své malířské plátno přenese do přírody a tvoří přímo v ní, a to tak, že dílo brzy splyne s okolím.

¹² Eva Kmentová [online] ©[b. r.][cit. 2012-03-02].

Dostupné z: <http://www.sca-art.cz/artists/list/2545.html>

3/4/ Daniel Fischer, preparovaný ofset, 50 x 65 cm, 1981 a Blue cross, malba na plátně, fotografie, 200 x 200 cm, 2001

4.4 Jan Jedlička

Dlouhodobě pracuje s krajinou, kterou mapuje fotografováním, ale také v ní sbírá pigmenty. Těmi pak tvoří grafiky atd.¹³

¹³ Jan Jedlička In: Steidlville [online]. ©[b. r.][cit. 2012-01-28]. Dostupné z: <http://www.steidlville.com/books/800-Il-Cerchio-The-Circle-Maremma-2005-2006.html>

5. Autorský šperk

„S autorským výtvarným šperkem se u nás setkáváme teprve na přelomu 19. a 20. století, kdy nové náměty a vzory vycházely od umělců mnoha oborů, často architektů, malířů a pedagogických osobností nově zakládaných uměleckoprůmyslových škol usilujících o vytvoření jednotného slohu. V protikladu k úzce řemeslně specializovaným zlatníkům v 19. století vnášely do podoby šperku větší individualismus a výtvarné kvality, které pak bylo možno rozvíjet po celé 20. století a vymanit tak šperk z úzkých a příliš vymezených hranic řemesla značně poznamenaného sériovou výrobou.¹⁴

Zvolila jsem si několik světových osobností současného šperku a jejich krátkým představením v rámci diplomové práce jsem vymezila okruh přístupů ke šperkařské tvorbě, které jsou mi osobně blízké. Nemyslím je jako své vzory a příklady, pouze se snažím zasadit svůj přístup do širšího kontextu, v němž se snažím myšlenkově a výtvarně se orientovat.

5.1 Sachiyo Higaki

Narodil se v Hirošimě v Japonsku roku 1982. „V letech 2001-2005 studoval v Hiroshima City University, Metal Craft BA, Japan a v letech 2008-2010 University of Applied Sciences Trier, Idar-Oberstein, Gemstone and Jewelry design, MA, Germany „¹⁵ S. Higaki ve své tvorbě používá převážně přírodní materiály, jakým je dřevo a různé plody. Tento materiál neponechává v hrubém stavu, ale opracovává jej tak, aby vznikl hladký povrch. Zejména u jeho dřevěných náhrdelníků vidím spojitost se svými šperky ve tvaru mapek.

¹⁴ Křížová 2002, s. 7

¹⁵ Sachiyo Higaki [online]. ©[b. r.][cit. 2012-03-08]. Dostupné z: <http://higakisachiyo.com/cv.html>

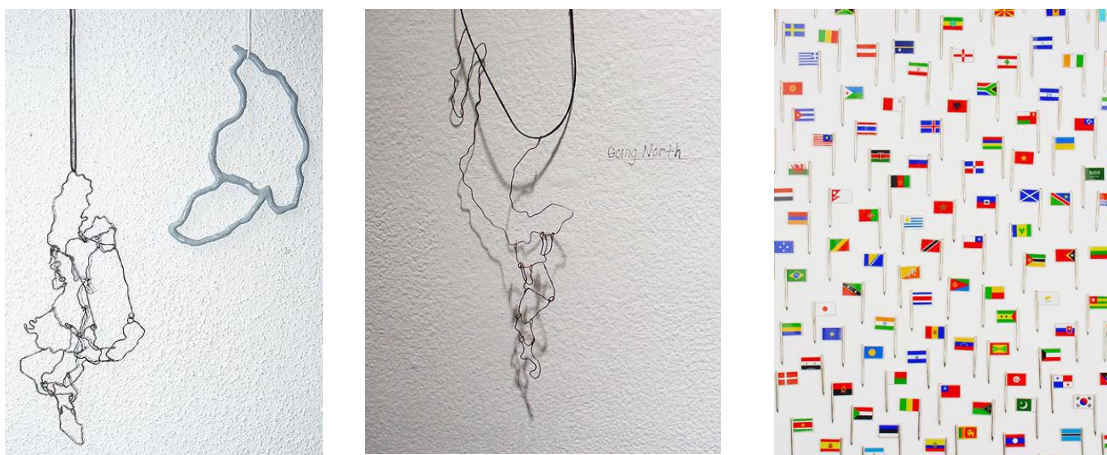

4/5/ Sachiyo Higaki, náhrdelník, 450x240x20mm, 2010, 5/ náhrdelník, 450x230x10mm, 2011

Náhrdelník vlevo je sestaven z různých druhů dřeva, čemuž napovídá jejich barva. Tyto kousky jsou pospojovány a prošity červenou nití, která vytváří různé obrazce či mapky. Naproti tomu šperk uprostřed je prošit nití pouze ve středu a mapky jsou zřetelné na samotném tvaru dřevěných kousků, které jsou zároveň nepravidelně provrtány. Vpravo je zvětšený výřez tohoto náhrdelníku.

5.2 Shari Pierce

Je americkou autorkou, vystavující po celém světě. Její tvorba i použití materiálů jsou rozmanité, od textilu, přes fotografii a použití různých druhů kovu, které dále dobarvuje. Právě její práce s drátem a hlavně tematika, kterou zvolila, je mi blízká.

6/7/8/ Sharp Pierce, nalevo přívěšek Střední východ a napravo Afghánistán 2003-2005, ocel, průmyslový smalt, 7/náhrdelník, drát, 2003-2005, 8/ Vlajky 2003, digitální tisk, stříbro

5.3 Alena Hesounová

Narodila se v Praze roku 1985. „V letech 2005 – 2011 studovala Vysokou školu umělecko-průmyslovou v Praze, obor Kov a šperk, pod vedením prof.ak.soch. Vratislava Karla Nováka a doc. Evy Eisler. Zúčastnila se dvou zahraničních stáží. V roce 2007 byla osm měsíců v Sheffield Hallam University, Sheffield, GBobor: Metalwork and Jewellery . V roce 2010 byla pět měsíců v Pontificia Universidad Católica del Perú, Lima, Peru, kde studovala obor sochařství. Alena Hesounová je členkou šperkařského sdružení Unosto. Její díla jsou zastoupena i v zahraničí. Např. v roce 2011 vystavovala v Mnichově na výstavě „Talente“. Kromě společných výstav

pořádala Alena Hesounová zatím jednu samostatnou výstavu, a to v roce 2011 v Muzeu umění a designu v Benešově.¹⁶

Do své diplomové práce zařazuji tuto autorku nejen pro její cestovatelský zájem, který je mi v její tvorbě velmi blízký, ale především kvůli její pracovní kolekci: „Prsteny pro milovníka vlasti“. Toto dílo je maturitní práce z roku 2004. Sadu tvoří dvanáct odlišných prstenů s motivy české vlajky či trikolory. Jsou zhotoveny ze stříbrných litých kovodílů a broušených skleněných kamenů. Nad motivem české vlajky přemýšlela autorka delší dobu, a to hlavně během návštěv cizích zemí. Na rozdíl od jiných zemí není totiž znak naší státnosti příliš propagován. Alena Hesounová není spokojená s tím, že nejen vlajky, které symbolizují naši zemi, ale právě celou Českou republiku češi málo propagují (s výjimkou fotbalového utkání), a proto vytvořila tuto sadu. Já ve své práci neznázorňuji vlajky, ani samotnou Českou republiku, i když i ta je v mé kolekci zastoupena, protože ji stejně jako právě Alena Hesounová pokládám za znak národní hrdosti a pro mě jako pro češku je tato země ze všech nejvýznamnější.

9/ Alena Hesounová, Prsteny pro milovníka vlasti, 12 prstenů, 2004, stříbro, sklo/

¹⁶ Alena Hesounová [online]. ©[b. r.][cit. 2012-02-08]. Dostupné z: <http://www.alenahesounova.com/>

5.4 Anton Cepka

Vynikající slovenský šperkař, který byl v roce 1990 oceněn cenou Český prsten, kterou uděluje společnost zlatníků v Hanau. *„Počáteční práce Antonína Cepky ze šedesátých let byly ovlivněny více strukturalismem než pozdějším konstruktivismem. Zvrásněné povrchy stříbrného plechu vypadají na první pohled jako pomačkaný papír, avšak při bližším ohledání připomínají plastické mapy kopírující horské masivy.“*¹⁷

5.5 Jan Nušl

Byl znám především jako sochař, který realizoval tepané měděné plastiky v životní velikosti. *„Šperku věnoval Jan Nušl pozornost po celý život nejen jako pedagog, z jehož ateliéru vyšla celá řada výtvarníků mladší generace, ale i vlastním tvůrčím podílem. Nejvyššího ocenění se dostalo jeho kolekci na světové výstavě v Bruselu, jejíž součástí je závěs.“*¹⁸ Závěs je zlatá plastika, oválného tvaru s českými granáty. Dílo mi připomíná krajinu a je odrazem jeho sochařské tvorby a jeho výtvarného stylu tepání.

10/ Jan Nušl, Stříbrný přívěšek, 1964, 5,6x 4,3 cm, stříbro

¹⁷ Křížová 2002, s. 36

¹⁸ Vokáčová 1979, s. 50

5.6 Ludmila Šikolová

Narodila se v roce 1965. Je šperkařkou a v roce 1995 získala ocenění Daniela Swarovského v oboru šperk. Do své práce zařazují tuto autorku jednak pro její práci s kovy, ale také proto, že se ve svém díle mimo jiné věnovala i tematice svého domova, což dokazuje tato brož s názvem Česká zahrádka.¹⁹

11/ Ludmila Šikolová, brož Česká zahrádka, 1997, 10,9 x 10,9 cm, stříbro a vltavíny

5.7 Josef Simon

Sochař a šperkař, který se narodil v roce 1932. Jeho dílo je zastoupeno v Čechách i v mnohých zahraničních sbírkách. Podobně jako Anton Cepka se zpočátku zabýval strukturalismem „*ztvářňoval stříbro v hrubých strukturách a využíval patiny ke zvýšení dojmu plastičnosti.*“²⁰

„*V průběhu osmdesátých let se začaly plastiky a šperky Josefa Simona více podřizovat geometrickému řádu.*“²¹ Práce Josefa Simona je velmi rozsáhlá a různorodá. Zaujalo mě, s jakými materiály pracuje. Kombinuje různé druhy kovů, které různými způsoby spojuje dohromady. Dokladem toho je zde zastoupený šperk.

12/ Josef Simon, brož, 1970, r. 7 cm, zlato, stříbro

¹⁹ Křížová 2002, s. 197

²⁰ Ibidem, s. 36.

²¹ Ibidem, s. 68.

6. Inspirace filozofií

6.1 Tao – Texty staré Číny

K tématu mé práce se vztahuje i text nádherné čínské filosofie. V Knize Tao – Texty staré Číny nalezneme mnoho hodnotných pravd i postřehů. Ty se vztahují k cestě, nejen jako k cestě, znamenající putování, ale především k cestě životem. Já své cestování považuji za nedílnou součást života, za zdroj mnohého poznání, životních zkušeností a životní síly. Kniha Tao obsahuje životní filozofii, ale také krásné čínské malby, dřevoryty a kaligrafické znaky. O to více mě kniha oslovuje, neboť i já jsem se při svém putování po Číně učila základům čínské kaligrafie a jejich tradiční malby.

Z knihy jsem vybrala dvě ukázky. První se vztahuje k osvětlení toho, co je vlastně Tao. Z této básně jsem vybrala jen první dvě sloky.

*„Co v nejasné změtenosti přece
úplné
co předešlo zrodu Nebe i Země
tiché
prázdné
tak samo bez hnutí
cestou dosahující všeho
aniž mu cokoli hrozilo zánikem
mocné být Matkou světa*

*A nevědouce jak to jmenovat
značíme je Tao
a kdybych musil
já bych mu řekl Velkost
neboť velkost
to znamená vycházet
neboť vycházet
to znamená jít dál a dál
neboť jít nejdál
značená se vracet!“²²*

²².Tao – texty staré Číny 1971 s. 36, verš číslo 25

Tao a cesta

*„Slyší-li velcí o Cestě
hned pílí po ní
Slyší-li prostřední o Cestě
kolísá zda je či není
Slyší-li malí o Cestě
nahlas se tomu smějí
A nebyla by to ani Cesta
kdyby se jí nesmáli –
proto je takové úsloví:
Nejsvětlejší Cesta je ta, která se zdá temnou
ta Cesta, jež jde k nám, se zdá ustupovat
nejpřímější Cesta vypadá křivolaká
Nejvyšší Síla vypadá, jako by byla v úzkých
Největší čistota je ta, jež vypadá poskvrněná
Nejmocnější Síla vypadá nedostatečná
Nejpevnější síla vypadá ochable
Prostá pravda je ta, která vypadá jak zrada
Velký čtverec už jakoby neměl rohy
Veliká nádoba je pozdě hotova
Veliký hlas se málo slyší
Veliký zjev nemá tvar
Tao se skrývá v bezejmenní
Jediné Tao se umí dát
a dokonat“²³*

²³ Tao – texty staré Číny 1971 s. 41, verš číslo 41

7. Země, které ovlivnily mě i mou práci

7.1 Česká republika

V mých špercích se často vyskytuje naše Česká republika. Víckrát jsem ji vytvořila z několika důvodů. Prvním je důvod cestovní, neboť jsem málokdy zůstávala na jednom místě, a ať už ze studijních, nebo rodinných důvodů nebylo týdne, kdy bych někam nejela. Kromě toho, že mám Českou republiku procestovanou skrz naskrz, považuji ji za velmi důležitou, neboť je to má rodná země a připadá mi důležité ji ve své práci zdůraznit. Neméně důležitým důvodem, proč Českou republiku ve své práci vyzdvihuji, je to, že mapa naší země má velice krásný tvar.

7.2 Itálie

Každá země, kde jsem byla, je pro mě důležitá. Další země s úžasným tvarem připomínajícím botu – je Itálie. V mém životě má veliký význam, a to proto, že je to vůbec první země, kterou mám spojenou s dovolenou, s mořem, s dětstvím a neuvěřitelnou pohodou. Symbolizuje pro mě rodinu, protože právě sem se naše veliká a někdy i prapodivná rodina vydávala na výlet. Tady se všechny vztahy zklidnily a člověk zapomněl na všední starosti, jako malý si hrál v moři a s pískem a jako velký se do dětství vrátil. S Itálií mám spojené slunce, zmrzlinu a teplo. Ve svých mapkách jsem tvar Itálie přenesla na žlutou mosaz a do červena zbarvenou měď, neboť takovéto slunečné barvy mi Itálie symbolizuje. Její tvar je krásný a vtipný zároveň.

Kromě dovolené si Itálii spojuji s památkami, neboť jsme podnikli i několik poznávacích zájezdů po této krásné zemi.

7.3 Německo

Část mojí rodiny žila v Německu, a tak jsme kromě občasných dovolených v Itálii trávili poměrně dost času v Německu. Tuto zemi mám mimo jiné spojenou s pravidly. Například častým pravidlem v mnoha německých rodinách jsou společné

víkendové snídani. Bývají pozdní, a proto se často vynechává oběd, ale zato jsou honosné. Nalezneme zde teplé i studené pokrmy a džusy vyrobené z čerstvého ovoce. Při takové snídani se u stolu sejde celá rodina, mnohdy i hosté a dalším pravidlem bývá, že člověk od stolu nemůže odejít, dokud nedojí poslední osoba. Netvrdím, že všichni v Německu se chovají stejně a dodržují tytéž zvyky, ale s tímto snídaňovým pravidlem jsem se setkala v mnoha rodinách. Další věc, která mi evokuje Německo je čistota, vymetené ulice, regály se zbožím, ovocné pulty, vše krásně srovnané a utříděné. V Německu oceňuji promyšlená dětská hřiště, cyklistické stezky, masopustní karnevaly, hravost, dostupnost všech možných věcí a originalitu.

Obzvlášť se mi líbí mnohé německé školy (hlavně výtvarné), jejich vybavenost a způsob výuky. Úžasná škola, se kterou jsem se setkala, byla německo – francouzsko – čínská. Nejenže je dobře vybavená, ale učitelé mají velmi osobní přístup k dětem. V každé třídě je kromě učitelky i mladá asistentka, která učitelce pomáhá, s čím je momentálně třeba. To dle mého názoru velmi usnadní práci, a to v každém předmětu, ale především ve výtvarné výchově. (Z praxe vím, že pomoci žákům s nějakými trošku náročnějšími úkoly je pro jednu učitelku velice náročné, však už jenom těch výtvarných pomůcek, kolik je mnohdy třeba.) Dalšími pomocníky jsou zde i rodiče. Především maminky se často zapojují do různých školních aktivit, jezdí s dětmi na časté výlety, pečou koláče na různé akce a účastní se jako dobrovolnice různých výtvarných dílen, prodejních trhů, sportovních dnů atd. Co se zařízení školy týče, je zde téměř vše, co bychom si jen mohli pro školu vymyslet. Velký sportovní areál, bazén, hudební a výtvarné třídy, kinosál upravený tak, že je možné hrát zde i divadlo a pořádat různá vystoupení, také knihovna atd. Oceňuji také barevnost školy. Je pestrobarevná a všude po stěnách najdeme práce z výtvarných dílen. Musím ale na druhou stranu říci, že mnoho děl si je hodně podobných. Snaží se o jakousi dokonalost a napodobení vzoru, než o samostatnou tvorbu a originalitu. Učitelé chtějí školu reprezentovat v tom nejlepší slova smyslu, a tak žáky více usměrňují. Jinak je škola ovšem skvělá.

7.4 Čína

Tím se dostávám k další, pro mě nejdůležitější zemi, k té, kde jsem byla nejdelší dobu, a to úplně sama. Po vystudování tříletého bakalářského studia v Plzni jsem cítila, že právě nyní je ta pravá doba vycestovat na delší dobu. Dokud nemám svou vlastní rodinu. Navíc jsem byla plná jakéhosi pocitu, který mě nutil opustit svou zemi a poznat zemi jinou. Měla jsem touhu po vzdělání a nových zkušenostech. Pocházím ze čtyř sourozenců a jsem ze všech nejstarší, možná díky tomu se ráda starám o děti. Nejlepší možností, jak vycestovat a někde delší dobu zůstat, i když jsem byla úplně bez peněz, pro mě bylo najít si místo jako aupair – slečna na hlídání.

V dnešní době, kdy je internet téměř v každé domácnosti bylo snadné najít mnoho nabídek, kam bych mohla jít. Ovládala jsem německý jazyk, a tak jsem při registraci na internetových stránkách pro aupair dostávala nabídky převážně z Německa nebo z Rakouska. Jen jedna byla jiná, než všechny ostatní. Byla z Číny. Německá rodina potřebovala českou slečnu na hlídání, která by je naučila českému jazyku, protože si plánovali postavit dům v České Republice a nastěhovat se tam natrvalo. V té době jsem byla téměř domluvená s rodinou v Německu, kde bych dostávala několikrát více peněz, než v Číně, kde nebylo možné si nic moc vydělat, neboť rodina platila letenky, vízum, jídlo, výlety atd. Mám ráda dobrodružství, a tak jsem zvolila Čínu. Zemi, kterou jsem do té doby vůbec neznala a neměla jsem tušení, zda je v ní bezpečno. Má rodina mě zrazovala, asi měli strach. Kromě mé babičky - ne, že by neměla strach, to ano, ale stejně jako já věřila, že mi tam bude dobře a že je to ohromná příležitost. Hodně mě v cestě podporovala a já jela, přestože jsem neznala ani tu rodinu, u které jsem nakonec strávila nejdříve osm a později ještě pět měsíců. Nevím jak je to možné, ale vůbec jsem se nebála tam odjet a také se ukázalo, že nebylo čeho.

Má „nová rodina“ se dvěma blondatými děvčátky byla úžasná, stejně jako Čína sama. Země je to bezpečná, a to hlavně pro cizince. Cizince si zde hýčkají, vydělávají na nich dost peněz, a tak jim nesmí zkřivit ani vlásek. Navíc jejich zákony jsou velice přísné, takže kriminalita je v Číně mnohem nižší, než u nás. Cesta do Číny představovala okolo dvanácti hodin letu z Mnichova, bez jediného přestupu. Ani cesta

z letiště do nového přechodného domova nebyla srovnatelná s cestami, které znám z Čech. Jízda autem je v Číně mnohem dobrodružnější a asi i nebezpečnější, dokonce i než jízda v Itálii, o které jsem si po jednom zničeném zpětném zrcátku začala myslet, že nikde jinde se nejezdí hůř. V Číně jsem zažila mnoho pro mě zajímavých a nových věcí, díky nim jsem začala každý den psát cestovní deník. Vznikly dohromady dva zážitkové deníky, neboť jsem zde byla dvakrát. Je to jediná země, o které jsem kdy takto psala. Je pro mě mou nejsilnější životní událostí, zemí, díky níž mám řadu nových přátel a druhou rodinu. Čína je tedy jediná země, o které se chci ve své diplomové práci více rozepsat a chci se podělit i o část deníků, které jsem si tam vedla. V textové části, kde uvádím pasáže z deníku, ponechávám jazyk z deníkových záznamů.

Jedním z největších zážitků v Číně pro mě byla oslava Nového roku, kterou jsem strávila s mým čínským učitelem Danielelem a jeho rodinou ve městě Xin Chang, které je od Shanghaie vzdálené přes tři hodiny jízdy autobusem.

36. Den: Pondělí 15.2.

Ještě nebylo ani deset a už jsem stála na nádraží. Je to obrovské nádraží spojené s autobusy a vlaky. Nejdříve jsem našla místo, kde se kupují lístky. Ale jen pro vlaky. Chvilí jsem tedy bloudila a ptala se na pomoc. Daniel mi totiž na lísteček napsal místo kam mám jet a tvrdil, že mi každý poradí. Nikdo nevěděl. Naštěstí jsem nakonec natrefila na strašně hodného Číňánka. Byl chudák nervózní, jak pospíchal, ale pomáhal mi strašně dlouho. Obešel se mnou několik lidí, volal Danielovi a nakonec mě odvedl na místo.

V autobuse vedle mě seděla moc hodná paní a cestou mi nabízela výborné mandle, ještě ve slupce. Když jsem byla malá a cestovala autobusem, taky se se mnou cizí lidé dělili o různé dobroty. Pak už moc ne.

V této části do deníku vstoupím. Mé cestování ovlivnila mimo jiné kniha s názvem Svatební cesta do Jiljí, a to především ta část, kdy se muž zlobí na svou přítelkyni, která sebou veze moc věcí a má sbaleny i nějaké dárky pro neznámé lidi. *„Zvnitřku kufru vyplavaly různé dárečky, korálky, patentní tužky, typické vývozní zboží do oblastí, kde se mluví svahilštinou.“ „Komu to bude?“ „Různým milým lidem,*

keré potkáme cestou. Člověk má s sebou nést do ciziny kus svého domova. “²⁴ Nevím, jestli je to jen díky přečtení této knihy, ale i já s sebou vždy vozím nějaké malé věci, kterými udělám radost dalším lidem.

Daniel přijel se sestrou (mají málo sourozenců, takže sestrou nazývají i sestřenice a bratry bratrance, jestli jsem správně porozuměla jejich příbuzenským poměrům). Vysvětlili mi, že každý den v novém roce je něčím zvláštní, alespoň co se oslav týče. Zrovna dnes se sjíždí celé příbuzenstvo. Přivítalo mě tedy kolem třiceti lidí a všichni na mě byli moc zvědaví. Tety mě poplácávaly, lehce objímaly a všichni sledovali, co říkám, dělám a hlavně co jím. Jídlo a příbuzenstvo. Ano, tak bych mohla celý ten výlet shrnout. Oslavy jsou skoro jen v tomto duchu. Ještě k tomu patří i hry. Karetní, speciální domino a kostky.

Kostky se tu hrají o peníze. Teď musím ohodnotit jídlo. První večer se sedělo u tří obrovských, kulatých stolů, na které neustále nosili další pochutiny. Kromě jídla má před sebou každý misku a hůlky. Myslela jsem, že miska je na jídlo, ale kdepak.

Nalévali do ní džus a víno. Víno je takové zvláštní, třetí kategorie, ale bylo ohřáté, takže mě vlastně potěšilo, protože jinak je tu hrozná zima. Nemají topení a dům nechávají skoro otevřený. Když je všechno vypito a skoro snědno, miska se vypláchne a dostanete do ní rýži. Během pití si všichni minutu co minutu přitukávají.

²⁴ Skála 1972, s. 30

Ted' tedy k chodům. Nazvala bych to asi takto: maso, maso, maso. Nikdy jsem nebyla moc na maso, i když na něj mám občas chuť. Tady mě úplně přešla, i když to bylo docela dobré. Dobře naložené, uvařené a okořeněné, ale bylo toho moc. Maso bez příloh se dvěma mističkami zeleniny pro celý velký stůl. Já to jíst musela, i když se mi vůbec nechťelo. Snědla jsem tedy studeného kraba, studené krevety (ale ty mám naštěstí ráda), všechny možné křupavé kousky masa-chrupavky, kůže, poslední den jsem snědla i něco jako šneka. Úspěšně jsem se po celou dobu návštěvy ubránila kuřecím hnátům, které mi tak vehementně doporučovali.

Hned po pár minutách jídla jsem se trochu vylekala. Daniel se teď učí německy a u jedné misky povídá: tohle je pes. Asi po hodině jsem z něho dostala, že se naštěstí nejedná o psa, ale nějaké přerostlé kuře. Já ho pro jistotu neochutnala.

Co mě trochu zachraňovalo, byly pistácie. Pokaždé byly součástí jídla, díky tradici, která říká, že pistácie nosí štěstí. Já si ho dopřávala pozhnaně. To víte, musela jsem neustále něco žvýkat, protože jsem jinak byla téměř nucena jíst něco, co jsem opravdu jíst nechťela.

Po jídle jsme šli hrát v kostky a pak spát. Daniel byl tak hodný, že mi přenechal svůj pokoj a já měla soukromí. Stejně jsem se moc nevyspala. Byla mi totiž hrozná zima.

37. Den: Úterý 16.2.

Ráno jsme se s Danielem prošli po okolí. Je tu krásně. Oproti Shanghai samá zeleň. Hory, zeleninová pole, stromy, rybníky, prostě paráda.

Po procházce jsme se nasnídali. Jedli jsme takové rýžové noky, či co, se zeleninou a jak jinak, než s masem. Jedná se o lepkavou, rýžovou placku asi 1 cm tlustou. Ta se nechává v kádi s vodou a později krájí na takové tlusté nudle.

Hned potom jsme jeli s několika mladými Danielovými příbuznými na oběd k jeho tetě. Svezlo nás takové větší auto, které zde slouží jako autobus. Ale je to vtipné, protože ta auta zastavují tam, kde jste, a nemají žádné značení. Pár z nich nám zastavilo i předtím, ale nevzali nás, protože jeli někam jinam. To naše auto bylo podivné. Tedy řidič. Párkrát jsem se během jízdy praštila a nakonec zastavil tak, že jsme všichni upadli na sedadla před námi. Ale přesto jsme k tetě dorazili v pořádku.

Teta na mě včera mohla oči nechat a i dnes byla moc hodná. Nejprve jsme prohlédli celý dům a potom jedli. Složení se moc nelišilo od včerejších chodů.

Byli jsme na odchodu, když nás zastavila její sousedka a nahrnula nás k sobě domů. Byla jsem zřejmě důležitým hostem, podle toho jak se ke mně chovali.

Manžel sousedky sbíral známky. Chlubil se krásnými alby. Já píšu ráda dopisy i v Čechách a nějaké české známky jsem měla v peněženke. Jednu jsem mu tedy dala. Měl radost. Nevím, jestli za to, ale dal mi taky dárek. Čtvercovou knihu s krásnými fotografiemi Čínských obyvatel atd. Všichni říkali, že si jí musím moc vážit, že je prý úžasná.

Po návštěvě jsme se prošli a pak jeli zpátky domů. Hned nato jsme šli na další návštěvu, kde se zase jen jedlo. A opět to samé. Tentokrát už jsem toho jídla měla plné zuby a jedla méně, než si ostatní představovali. Ale jíst jsem musela, abych neurazila.

Dalším důležitým cestovním zážitkem pro mě byla návštěva Pekingů, a to především návštěva čínské zdi.

91. Den: Neděle 11.4.

Na dnešek jsme si naplánovali návštěvu čínské zdi a ne tak ledajakou. Rozhodli jsme se nejít na nejnavštěvovanější místo, které bylo asi hodinu cesty, ale namířili jsme si to k Jinshanling, vzdáleném asi tři hodiny od centra Pekingů. S tím byla spojené cesta

autobusem a nakonec autem, které nás za smluvený peníz odvezlo na místo a pak i zpátky.

Prošli jsme si krásnou, devíti kilometrovou trasu z Jinshanling do Simatai. Je to jedna z nejnádhernějších tras, kterou můžu doporučit. Jedním z kladů této cesty bylo i to, že jsme potkali dohromady tak deset lidí a to byla neděle, takže nás všichni varovali, že se na zdi ani neheme.

Cestu zdobilo mnoho různých věžiček, každá z nich nesla svůj název. Byly si hodně podobné. Líbila se mi jejich zdobná klenba. U jedné z věžiček posedával i pán se suvenýry, a tak jsme si od něj něco málo koupili, aby si něco vydělal, když tam bylo tak málo lidí.

Doba na cestě byla naplánovaná na čtyři hodiny, z čehož ta poslední připomínala spíš maratón. Zkrátka zdrželi jsme se fotografováním a kocháním se z těch krásných míst a asi někde v půlce nám zbyla hodina času na návrat. (Pospíchali jsme k autu a od něj na poslední autobus do Pekingu). Zadrželi jsme se k poslednímu úseku, kde nám řekli, že cesta, kde čeká auto, potrvá půl hodiny pěšky nebo pět minut, skočíme-li zavěšení na lanech přes řeku a následně se svezeme motorovým člunem.

Zbývalo nám pět minut času, a tak jsme neváhali a brali ten seskok. Až teprve před tou strží jsme si uvědomili, do čeho jdeme. Pod námi byla obrovská hloubka, skály, stromy a úplně dole nádherné, čisté jezero, které jsme přeskočili. Drobná paní nám dala takové jednoduché popruhy a za jednu jedinou skobu nás s Pavlem připoutala k sobě a následně k lanu nad námi a hup! Strach zmizel, byla to prostě nádhera takhle se proletět. I s tím člunem to pak bylo prima, protože ten řidič byl dobrodruh a schválně kličkoval ze strany na stranu a bouřil vlny, asi aby toho adrenalinu nebylo málo.

Čínská zeď je obrovská a nádherná, výhled do krajiny vás úplně pohltí. Musím říct, že si nevzpomínám, kde jinde jsem se cítila tak spojená s přírodou a celým světem, jako právě tady. Procházet ta klikatá zákoutí obrovské zdi pro mě bylo neuvěřitelným zážitkem. Mé pocity vystihuje

úryvek z knihy *Ve stínu Everestu*. Slova autora Oldřicha Bubáka jsou mi blízká, byl jinde než já, přesto ta majestátnost krajiny a možná i kouzlo okamžiku nás ohromilo podobně.

„Až v této výšce si všimnete, jak je obloha neuvěřitelně barevná a o co jsme ve městech vlastně ochuzeni. Mléčná dráha, Cassiopeia, Orion...na dotek. Obraz harmonie. Tady prožívám pocit opravdového štěstí, cítím blízkost vesmíru. Jeho řád mi stačí, abych byl s to chápat sebe jako jeho součást.“²⁵

Posledním zážitkem, o kterém se chci zmínit pomocí mého Cestovního deníku je Expo 2010. Chci se o něm zmínit z toho důvodu, že Expo souvisí s uměním, různými zeměmi a tudíž s cestováním, kterého se má práce týká.

²⁵ Oldřich Bubák, 2006, s. 18

K prohlédnutí Expo 2010 jsem potřebovala několik dní, protože výstavní areál byl obrovský a fronty k jednotlivým pavilónům taktéž. Své deníky tedy trochu shrnu.

113. Den: Pondělí 3.5.

S mojí německou rodinkou jsme vyrazili na Expo. Prošli jsme hlídanou

brankou, pak ještě jednou hlídanější, kde nás šacovali jako na letišti a už jsme byli uvnitř.

Areál mi přišel jako menší městečko. Byly zde silnice, semaforey, autobusy i jiná vozítka. Na každém rohu restaurace a toalety. Ze všech největší a nejdominantnější je samozřejmě

červeně zbarvený pavilon Číny. Každý z pavilónů má něco do sebe. Nemůžu říct, že by se mi nějaký vůbec nelíbil. Některé byly ochuzené o nápady atd., ale i tam se dalo najít pár hezkých věcí. S rodinkou jsme se shodli na tom, že nejhezčím byl z těch pár pavilónů, co jsme viděli, právě německý a český. (Bez ohledu na naši národnost). Ten německý byl velkolepější, větší a hravější. Český je zase malý, skromnější, ale je zde vidět mnoho dobrých nápadů. Líbily se mi obrazy od pana Sklenáře a samozřejmě zlatá kapka, která zde před otevřením také nebyla. Jinak, každý pětistý návštěvník dostane dárek. Tím je speciální parfém. Posadí vás ke stolku, pomocí přístrojů hodnotí vaše pocity a náladu a na základě toho vám udělají parfém.

Stručně zmíním pár dalších pavilónů, nejprve ten Nového Zélandu, který byl udělán jak jinak, než na motivy přírody. Venku byla zeleň, dokonce i keříková rajčata atd., vnitřek byl zase vyplněn spoustou televizorů s videi o Zélandu. Všem nám to přišlo takové chudé. Hlavně na nápady. V Malajsii to bylo podobné, tedy co se těch nápadů týče. Budova měla dvě patra, ale i tak byla docela malá. Z většiny výstavních síní udělali obchůdky s jejich zbožím. Líbilo se mi zde pár obrazů a jedno umělecké dílo, ale jinak to nebylo nijak zvláštní. Oproti tomu pavilón Austrálie byl pojat velkolepě včetně jedné show a s několika úžasnými reliéfy, které vyprávějí

o historii země. Bylo tam toho samozřejmě víc. Expo jako celek působí úžasně. Moc se nám tam všem líbilo. Je tu i spousta atrakcí pro děti, takže paráda.

118. Den: Sobota 9.5.

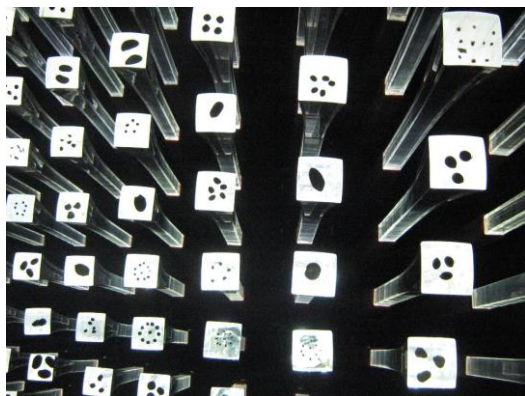
Už v půl deváté jsem s mojí německou rodinkou seděla v autě, které nás odvezlo k metru a to následně na Expo!

Dnes jsem tam šla už potřetí. Počasí nám docela přálo, nebylo horko, ani zima, jen občas z nebe spadlo pár kapek.

První co jsme navštívili, byly pavilóny, ve kterých se představují krásná města. Hned jsme zamířili k Praze. Posadili jsme se ve Švejkovské restauraci, která stojí mezi orlojem a Karlovým mostem. Orloj je dokonce každou půlhodinu v provozu a svatí se zde v maličkých okýnkách skutečně objevují. Na mostě jsou sochy, které vypadají téměř jako skutečné. Kromě soch zde stojí i televizní obrazovky s povídáním o Praze atd. Kromě toho všeho je Praha reprezentována i autem Škoda. Stojí kousíček od mostu. Já bych ho klidně vynechala, protože si myslím, že se k našim krásným památkám nehodí. Ale asi to je dobrý tah pro sponzory.

Viděli jsme i jiná města, zajímavá mi přišla například Paříž, ale Praha se mi z těch, co jsem stihla prohlédnout, líbila asi nejvíce.

Abychom se mohli podívat i na jiné pavilóny, co nás zajímaly, museli jsme se dostat parníkem přes řeku. To bylo milé zpestření dne.

Prošli jsme několik pavilónů, někde jsme si zatancovali, jinde hráli hru podobnou tenisu atd. Bylo to prima. Závěrečným pavilónem a tedy perlou večera, byl pavilon UK. Z dálky působí jako zaoblený čtverec na způsob ježka. Je totiž sestaven z dlouhých plastových tyček, které vypadají jako ostny ze skla. Vůbec bych neřekla, že jde o plast.

Už ten objekt sám o sobě působí úžasně, dojem ovšem dodá to, že v každé té plastové tyčce je zalito něco z přírody. Semínko, lísteček, oříšek atd. Je to moc krásné, jaksi odlehčené, nevтіravé.

V Pondělí 18.5. byl na Expu Český den. Projevovalo se to slavnostními průvody včele s krtečkem, hokejistkami s obřími pukem, muži na chůdách atd. Dále jsem potkala řadu známých osobností, např. Jiřího Bartošku, Marka Ebena, Jiřího Korna atd. Dokonce jsme se nechali nakreslit s opičí maskou, což nám doporučoval i sám pan Sklenář, s kterým jsme si popovídali u oběda.

Tolik z mých deníků.

Myslím, že se patří Čínu a zážitky z ní ještě shrnout. Když vzpomínám na nějakou zemi, vybavím si především krajinu, lidi a osobní zážitky. Většinu času jsem v Číně strávila v Shanghai, kde příroda není téměř žádná, alespoň co se centra města týče. Je tu ale několik parků s rybníčky, keřiky a stromky. Lidé si toho malého kousku přírody velmi vážím. Mnozí z nich vstávají časně ráno a v parku meditují, nebo tančí. Jinak je Shanghai dnes už moderním městem plným výškových budov. Nedaleko Shanghaie je město Hangzhou, které je naopak krásně zalesněné a parků, jezer a celkově přírody je zde hodně. Byla jsem i v Honkongu, který je na tom, co se přírody týče asi jen o něco lépe, než Shanghai. Lidé v Číně, jak jsem je zažila já, ať už jsem byla v jakémkoliv městě, jsou srdeční, veselí, zvědaví, neodbytní a kdykoliv vám ochotně nabídnou pomocnou ruku.

Kromě zážitků s obyvateli Číny, mám tuto zemi spojenou s péčí o dvě malé holčičky, které už dnes žijí se svou rodinou v Čechách, a z každé společné návštěvy máme vždycky všichni radost. Celá rodina mi díky nekonečným zážitkům velmi přirostla k srdci. Z hlediska pedagogického i lidského doporučuji každému takovýto pobyt, ať už jde o jakoukoliv zemi. Učení se s dívkami a péče o ně je pro mě myslím dobrou přípravou pro výuku žáků i pro rodinný život. Přišlo mi to jako jakási zkouška nanečisto, pod dohledem jejich vlastních rodičů se člověk naučí péči o dítě a pak je pro něj vše snazší. Kromě mých dvou děvčátek jsem nárazově hlídala mnoho dalších dětí z německých, čínských, španělských a rakouských rodin různého věku. Ať už se tedy jedná o aupair pobyt, stáž, nebo jakýkoliv jiný dlouhodobější pobyt,

myslím si, že je to určitě zajímavá a hodnotná zkušenost pro každého z nás. Člověk si i uvědomí, že nemusí být vše, jak vidíme u nás, že spousta věcí funguje v jiné zemi jinak a častokrát i lépe.

7.5 Malajsie

Zemí, kterou jsem navštívila díky pobytu v Číně je Malajsie. Vydali jsme se sem s mou německou rodinou na dovolenou. Bydleli jsme v úžasném hotelu a koupali se v čistém, úžasném moři, jedli jsme nejexotičtější jídla a navštěvovali krásné přírodní kouty. Zejména výlet malým člunem po jezeře Bílých orlů mě fascinoval ze všeho nejvíce. Nad hlavami nám skutečně kroužili bílí orli, projížděli jsme přenádhernou krajinou, jezero lemovaly skály plné všemožných porostů. Byla to velmi luxusní a příjemná dovolená.

7.6 Rakousko

Během svých cest jsem navštívila i Rakousko. To mám spojené s časem Vánoc a s Vánočními trhy ve Vídni, s tím se mi pojí příjemná přátelská atmosféra, zima, sníh a klid. V dospělosti jsem zde byla dvakrát a v dětství také párkrát, ale to už jsem stihla úspěšně zapomenout.

7.7 Norsko

Zemí, která mě fascinovala především svou hornatou a nádhernou, avšak velmi chladnou krajinou je Norsko. Stanování zde v jarních měsících bylo velice náročné, ale i zde se našli velice pohostinní lidé, kteří se o nás postarali a poskytli nám střechu nad hlavou. Myslím, že z každé země mě ze všeho nejvíce ovlivňují různá setkání s lidmi, podle toho je mi ta, či ona země, více či méně sympatická.

7.8 Francie

Lidé a Francie. V době, kdy jsem byla ve Francii, jsem o ní neměla veliký přehled a tak mě velice překvapila jízda metrem ve Francii. V celém narvaném vagónu

mohlo být tak deset bělochů a zbytek tvořili Černoši. Zprvu mě to velmi zaskočilo, ale pak už jsem to vzala za normální fakt. Francii jsem procestovala hlavně kvůli památkám a různým výstavám. Díky tomu ji považuji za velmi kulturní zemi.

7.9 Anglie

V Anglii jsem byla pouze jednou, a to v Londýně a i zde jsem se věnovala spíše výtvarnému umění a místní architektuře. Byla jsem zde ale jen velmi krátce, ale i tak ve mně Anglie zanechala velmi příjemný dojem. Zaujalo mě, že je zde možné nalézt, co vás napadne. Od různých divadel, muzeí, po obchůdky, například s čínskými houbami a čínskou zeleninou, která mi v Čechách tolik chybí.

7.10 Řecko

Další zemí, kterou mám spojenou s nádhernou hornatou krajinou, ovšem tentokrát se sluncem a teplem, je Řecko. Byla jsem na Krétě a na Samosu. Řecko mám spojené s mytologií, kterou nám ostatně stále připomínali různí průvodci, s dávnou historií a s obdivem k minulým civilizacím, i když jsem zde byla stejně jako v Itálii především za mořem.

7.11 Bulharsko

Stejně tak tomu bylo v Bulharsku, které je mnou zatím poslední navštívenou zemí. Po letech bez společné dovolené jsme s rodinou místo Itálie navštívili právě Bulharsko. Zemi a zážitky v ní jsem si tolik neužila, neboť jsme polovinu dovolené skoro všichni odstonali.

II. Praktická část

8. Postup práce

Nejprve jsem zhotovila kresebné návrhy a poté vybrala materiál. Jeho výběr byl pro mou tvorbu velmi důležitý. Plech a drát nesměl být příliš měkký, aby držel tvar a aby také nepůsobil lacině a byl pevný. Nemohl být ale ani moc tvrdý, abych ho dokázala tepat.

Práce s plechem byla následující. Nakreslila jsem na něj přesný obrys země, podle šablony, kterou jsem si vystříhla z papíru. Většinu plechů (z mědi, mosazi a z hliníku) bylo možné vystříhnout speciálními nůžkami na plech. Tvrdší kov jsem musela pilovat také speciální pilkou na plech. Vystřižený tvar byl pokroucený, a tak bylo nutné ho před pilováním a tepáním narovnat, což jsem prováděla také tepacím kladívkem. Následovalo začistění ostrých okrajů pilníkem, provrtání dírek a poté tepání. Dírky jsem někdy vrtala i v poslední fázi, abych je tepáním nezmenšila, nezdeformovala, což záleželo na tvaru výrobku. Tepání jsem prováděla tak dlouho, dokud pro mě neměl tvar požadovanou estetickou kvalitu. Finálně vytepané polotovary šperků jsem znovu důkladně začistila různými druhy pilníků a následně ještě taktéž různými druhy smirku. Dokonalé začistění všech kovových dílů bylo pracovně nejvíce náročné, avšak z důvodu praktičnosti a i z estetického hlediska to bylo nezbytné. Kromě tepání jsem se snažila kov ozvláštnit jeho probarvením. Nechtěla jsem ho obarvovat laky, různými barvami atd. Chtěla jsem ho obarvit co nejpřirozenějším způsobem. Využila jsem tak tzv. techniky popouštění kovu. Tedy tepelné působení na kov za účelem jeho probarvení. Této techniky jsem využila jen v některých svých špercích, jiným jsem ponechala jejich přirozenou barevnost.

9. Kolekce šperků

9.1 Kolekce „Návraty“ – osobní význam

Jedná se o kolekci šperků, které se vztahují k mému domovu, tedy k České republice. Ať už jsem jakýmkoliv způsobem přetvořila tvar naší země, či jakékoliv jiné, nikdy nešlo o politický podtext. Vždy jsem se zaměřovala na estetickou funkci, na to co mi země připomíná, co mi evokuje určitý tvar mapy a také mi šlo i o hravost.

Česká republika je pro mě výjimečná. Vyhovuje mi její umístění, to, že je v Evropě, že je to země malá a tak trochu nenápadná. Líbí se mi, že se zde střídají roční období, noc i den. Jediné, co mi asi chybí je moře. V dnešní době není problém k moři třeba jednou za rok vycestovat, ale připadá mi, že lidé, kteří u něj žijí, jsou veselejší, přátelštější a zdravější.

Cestovatelský vztah mezi mnou a Českou republikou nekončí procestováním této krásné země, nýbrž končí a začíná tím, když z ní vycestuji někam jinam a opět se vrátím. Pro mě je krásné cestovat, ale velice důležité je, mít se kam vrátit.

Návraty mám spojené s lidmi, které jsem dlouho neviděla, a kteří mi chyběli. Po cestování do ciziny mám většinou takový „maratón“ cestování po České republice, jezdím na různá místa, navštěvuji své známé a velmi rozsáhlou rodinu. Kromě lidí mě na návratech láká můj mateřský jazyk. V Číně jsem mluvila dohromady čtyřmi jazyky (německy, čínsky, anglicky a česky. Velmi jsem se pak těšila jen na češtinu.) Češtinu jsem v Číně (svou německou rodinu) vyučovala a musím říci, že to nebylo zas tak snadné. Většinu slovních spojení a gramatických zásad máme zafixovanou automaticky. Někdy je problém vysvětlit, proč se něco píše tak a ne jinak. Všeobecně platí, že je to velmi složitý jazyk. Já se na něj však vždy velice těšila. Hlavně jako malá, když jsme se vraceli z častých návštěv v Německu a já nikomu nerozuměla ani slovo. Vířala jsem všechny nápisy na zdech, názvy obchodů atd. Velkou motivací učit se cizí jazyky pro mě byl zájem o cestování a také rozumět tomu, co říkají doma. Někdy totiž schválně mluvili německy, třeba když se blížily moje narozeniny. To abych nevěděla, co se chystá. Mně to tenkrát hrozně vadilo.

9.1.1 Kolekce „Návraty“

Vyrobila jsem dvě sady náušnic s motivem České republiky. Ty první mají rozdílnou velikost, jsou obarvené technikou popouštění kovu a jsou zavěšeny vertikálně. Hodně jsem je tepala, až vznikl tvar jakéhosi listu. Ke koncům jsem ještě připojila přírodninu – kousek větvičky. Přírodniny mají v mé práci důležitý význam. Příroda je něco, co mimo jiné dělá Českou republiku tak půvabnou. Po pobytu v Číně jsem se nemohla dočkat českých lesů. Náušnice jsou zavěšeny vertikálně.

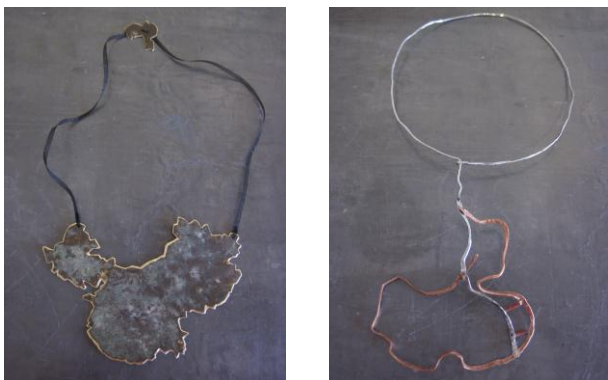
Druhé náušnice jsou obě stejně veliké, jsou také probarvovány stejnou technikou a jsou zavěšeny horizontálně. Obě republiky jsem tepala a také perforovala. Každá dírka na náušnici s velkým počtem děr symbolizuje místa, která jsem navštívila. Druhá náušnice, na které je jen pět bodů, značí místa, ve kterých jsem kdy bydlela.

Kromě náušnic jsem pro tuto sadu vytvořila ještě dva náhrdelníky. První je z mosazi. Jeho hlavní část tvoří krásná kresba, o kterou jsem se nezapřičinila já, nýbrž příroda a vlastnosti tohoto kovu. „Českou Republiku“ jsem lehce tepala a usadila ji na měděný, cizelovaný drát. Je tepaná a zavěšená přes záhyb, tzv. „jako prádlo na šňůře“. Tím nesnižuji svou práci, naopak se i tento způsob vyjádření vrací k mým návratům. Ty jsou mimo jiné spojené s vybalováním, praním a věšením mého oblečení.

Středovou část druhého náhrdelníku tvoří mapa České republiky, kterou jsem rozdělila na čtyři segmenty a následně je spojila chirurgickým drátem. Mapa je tak tvárná, ohebná. Zavěsila jsem ji na černé, povoskované, bavlněné lanko, které je v náhrdelníku ve třech pruzích, ty na jedné straně spojuje menší mapa Slovenska. Slovensko je zde nejen jako ozvlášťující prvek, ale znázorňuje můj pocit přátelství a spojení se Slováky. Nedávno k nám tato země patřila a je mi blízká

dodnes. Navíc navzájem rozumíme našim jazykům a mimo jiné i např. na vysoké škole v České republice se dnes často se Slováky setkáváme. Náhrdelník je ukončen hliníkovým uzávěrem, který jsem vystříhla z hliníkového plechu, ohnula a pomocí pilníků a smirků zahladila. Hliník jsem zvolila z toho důvodu, že jeho stříbřitá barva dobře koresponduje s kroužky z chirurgické oceli, které drží tvar naší republiky. Česká republika i Slovensko jsou z probarvené mědi.

9.2 Kolekce „Putování po Číně“

V této zemi jsem byla dvakrát a nejdéle ze všech zemí, proto jsem vytvořila dva náhrdelníky ve tvaru této země. Velikost jsem se snažila přizpůsobit váze šperku, ale zároveň jsem chtěla poukázat na rozsáhlou rozlohu této země. Náhrdelníky jsou poměrně veliké i proto, že Čína měla pro můj život veliký význam.

První z nich je z tepaného drátu. Mapu jsem zde nevystřihávala z plechu, jako to mu je u několika jiných šperků. Obrys Číny tvoří pouze linie měděného drátu, na který navazuje ocelový drát. Ten je veden tak, aby celý šperk držel a zároveň bylo možné si šperk nasadit. Ocelový drát jsem navázala na obrys Číny v místě, kde je Hongkong a dál se line přes Peking. Chtěla jsem tak zdůraznit místa, která jsem v Číně navštívila. Stejně tak tomu je s drátky z chirurgické oceli. Na těch jsou navlečeny větvičky, které směřují k městu Hangzhou a Suzhou. Neznamena to jen spojenci s těmito městy, ale i spojení s přírodou. V Číně byl nedostatek přírody, avšak v Hangzhou i Suzhou byla zeleň, krásná jezera atd. Proto jsem pro jejich označení použila přírodní materiál. Dráty jsou spojeny ručně vyrobenými nýty rovněž z drátu.

Druhý náhrdelník je z lehce korodované mosazi. Koroze na zlatavé mosazi vytvořila hnědozelený, nepravidelný povrch, který mi připomíná právě zvrásnění krajiny. Proto nebylo nutné kov tepat. Začistila jsem však okraje a vytvořila na nich 1- 2 mm širokou stopu, díky které má mapa Číny zlatý okraj. Skrze provrtané malé otvory na horní části mapy jsem navázala černou poloprůsvitnou stuhu. Na té je upevněna taktéž mapka Číny, ovšem v malém měřítku, tak, aby co nejlépe přilnula k zadní části šije a šperk se pohodlně nosil.

9.3 Kolekce „Mapování“

Kolekci opět tvoří dva náhrdelníky, které jsou sestaveny z několika drobných mapek. V prvním z nich je mapa Francie, Norska, Slovenska, Itálie, Řecka, Anglie a Německa. Tento šperk je kombinací různých druhů kovů – mědi, mosazi, hliníku a oceli. Tepané mapy spojuje rovněž tepaný chirurgický drát s lehce tepaným silnějším drátem, který je nosníkem celého šperku. Zapínání jsem původně zamýšlela vyrobit taktéž z chirurgického drátu, ale přestože byl pevný, byl příliš tenký a nepůsobil vizuálně dobře. Na koncích ocelového drátu jsem tedy vytvořila oka, která drží celý šperk. Konce drátu bylo nutné důkladně zabrousit, aby šperk nebyl ostrý.

V druhém náhrdelníku jsou zastoupeny tyto země: Německo, Slovensko, Čína, Rakousko a Francie jako hlavní prvky. Jednotlivé mapy jsou pospojovány drátem s větévkou a zelenou stuhou, na jejímž konci je upevněna malá Česká republika, která tvoří uzavírání náhrdelníku. Všechny mapy jsou obarvovány technikou popouštění kovu. Měřítko map jsem přizpůsobila velikosti celého náhrdelníku. Mapy nejsou vůči sobě v poměru z hlediska zeměpisu. Jsou upraveny tak, aby vedle sebe působily harmonicky a jedna nebyla příliš velká a jiná zase příliš malá.

9.4 Kolekce „Cestovní linie“

Tuto kolekci tvoří dva náramky, jeden náhrdelník a čelenka do vlasů. Šperky esteticky i technologicky spojuje materiál i způsob provedení. Všechny jsou totiž z tepaného a následně broušeného drátu. Chtěla jsem vytvořit jakousi cestu drátem. Náhrdelník je z oceli a jednotlivé dráty spojuje červená větvička.

První náramek je z mědi a je také spojen větvkami, v červené i zelené barvě. Opět to symbolizuje setkání s přírodou, tentokrát přímo na cestě. Cestování nejen v uzavřeném prostoru auta, v autobuse, v letadle, ale i jízda přírodou na kole, či chůze pěšky. To vše patří k cestování.

Druhý náramek je z oceli a je na něm připevněna mapka Malajsie. Ta je z tepané mosazi.

Čelenka je z jednoho kusu tepaného měděného drátu, na kterém je nýty připevněná mapka Francie z patinované mosazi. Tvar i barva mapy připomínají list, což dobře souzní s pojednání čelenky.

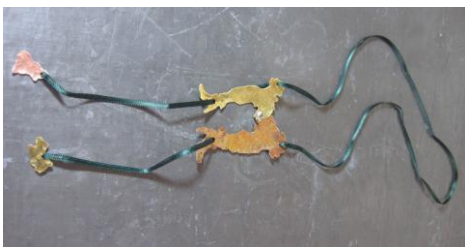
9.5 Kolekce „Zeměpisné náramky“

Kolekci tvoří tři náramky. První dva jsou vystříženou zemí z plechu, která ohýbáním opisuje svůj tvar na dívčí ruku. Náramky znázorňují Itálii a Anglii. Mapa Itálie je z mědi, zatímco Anglie je z mosazi. Oba náramky jsou namodelovány přesně na ruku, jejich lehkým roztažením se dají snadno nasadit a zase sundat.

Třetí náramek tvoří mapa Francie, která vystupuje na hřbetě ruky z linie opracovaného plechu, jenž tvoří základní část náramku. Tento měděný šperk je probarven opět technikou popouštění kovu.

9.6 Náhrdelník „Hravá Itálie“

Tento šperk tvoří dvě mapy Itálie, které jsou k sobě postaveny zrcadlově obráceně. Využila jsem známého faktu, že Itálie připomíná tvar boty a vytvořila tak celý pár. Itálie je spojena jedním nýtem a skrze provrtané malé otvory jsem ji připevnila na zelenou stuhu. Jeden její konec je zakončen malou mapkou Sardinie a druhý podobně velikou mapkou Sicílie. Jedna mapa Itálie je z mosazi, stejně jako mapka protilehlé Sardinie a druhá mapa Itálie je stejně jako mapka Sicílie z mědi. Pokud člověk chce a správně manipuluje se stuhou, lze obě mapky Itálie posouvat. Je tedy možné šperk umístit tak, jak ho člověk chce, nebo potřebuje mít. Sardinie se Sicílií dotváří dojem hravosti také tím, že při chůzi o sebe lehce cinkají.

III. Pedagogická část

Na začátku školního roku jsem byla na pedagogické praxi na gymnáziu v Litoměřicích. Pracovala jsem pod vedením Mgr. Ladislavy Linajové. Kromě výuky různých výtvarných postupů, stylů atd. jsem díky svým cestovním zkušenostem a pobytu v Číně, žáky učila základům Čínské kaligrafie.

Průběh hodiny vypadal následovně: Žákům jsem promítla svou CD prezentaci o Číně a především o pomůckách a potřebách pro tvorbu kaligrafie. Ono CD jsem vytvořila právě jako podklad pro pedagogický projekt. Počítala jsem s věkovou hranicí právě pro střední školu. Časová náročnost: dvě spojené hodiny a více.

1. hodina – seznámení s čínskými znaky. Ukázka pomůcek dovezených z Číny – speciální štětce, kaligrafická tuž, jemný papír s potiskem, či bez něj. U vybraných znaků vysvětlení z čeho vycházel a proč daný symbol zastupuje onen znak. Vlastní zamyšlení se nad tvary znaků. Pokusy o kopie znaků, zjistit, zda je snadné, či naopak obtížné namalovat nějaký znak. Pomůcky: papír o velikosti A4 a černá tuž.

2. hodina – vlastní (abstraktní) znak. Po seznámení se se způsobem tvorby na kopiích čínských znaků vytvoří žák znaky vlastní. Začne klasickou malbou vybraného předmětu – stromu, postavy atd. a tu dle svých představ zestylizuje a vytvoří tak svůj vlastní symbol. Pomůcky: vodové barvy, papíry, tuž a štětce. Dále dekorace obrázku svým osobitým, či konkrétním znakem.

3. hodina – vytvoření svého osobitého podkladu pod čínský, či vlastní znak. Číňané používají speciální kaligrafický papír a žáci si vytvoří svůj vlastní. Pomůcky: Vodové barvy, jemný papír, fix na ornament a tuž.

4. hodina – Body art – inspirace tetováním. Žáci využijí znaky z minulých hodin. Čínské znaky, které studenty zaujaly, či znaky, ke kterým došli během svých zkoušek a zkoumání známého znaku. Pomůcky: barvy na tělo a konturování tužky.

5. hodina – tvorba razítek. Pravá čínská razítka jsou převážně ze dřeva, kamene, ale i z korálů. Jsou zdobné a dnes slouží především jako turistická atrakce. Mají jednoduché tvary, ale některé znázorňují i podobu zvířete podle vašeho data narození.

Tedy čínský horoskop. Turistům pak zespod vyryjí jeho jméno v čínských znacích. Studenti si vytvoří svá vlastní razítka, která pak otiskují na papír, či na látku v následující hodině. Materiál pro razítka může být dřevo. Studenti tak mohou vyřezat i celé sošky. V tomto případě pracujeme venku. Při nedostatku času, nebo s menšími dětmi uděláme razítko jednoduše z brambory.

6. hodina – kresba voskem na textil. Tady jsem se inspirovala současným trendem, kdy i u nás kopírujeme čínské znaky a to nejen na oblečení, ale i na povlečení atd. Studenti si pomocí razítek, či voskové batiky ozdobí obnošená trička, kousky látky atd.

7. hodina – malba na zeď – může být vynecháno, nebo využito i jako samostatný projekt. Jednalo by se především o vyzdobení podchodu u vlakového nádraží, či jiných vhodných prostor, které by žáci směli k tvorbě využít.

Na praxi jsem se dostala k bodům 1, 2, 3 a 4. Učila jsem v různých třídách, ale hodinu jsem se snažila obměňovat. V jedné třídě jsme například vytvořili barevné lampióny s tmavými kaligrafickými znaky.

Druhým mým hlavním tématem po základech kaligrafie byla výroba šperku. Toto téma jsem volila záměrně kvůli své diplomové práci. K práci jsem žákům nezadávala své téma, tedy Cestopis, ale zaměřila jsem se především na materiálovou souhru. Vymezený čas byl příliš krátký, ve většině tříd dvě vyučovací hodiny a v jedné třídě, čtyři. Přesto žáci svá díla dokončili a některá jsou velmi zdařilá. Samotnou mě překvapil zájem chlapců o tvorbu šperku. Šperk jsem vyučovala ve třech třídách. Tématem v první třídě bylo aktuální téma a to Maturitní ples, v druhé třídě šlo o šperk s papírovým prvkem a poslední třídu jsem tématem nijak nesvazovala.

Kromě základů kaligrafie a výroby šperků jsem ve třídě 1.A vyučovala základy figurální kresby. Šlo o jednoduché skici a žáci si byli vzájemně modelem. Ve třídě 1.D si žáci vyzkoušeli malbu i kresbu mozaiky. Práce to byla kolektivní, protože po dokončení kresby žáci pospojovali své práce s žáky ve stejné skupině.

10. Fotografie z praxe

Základy čínské kaligrafie

Výroba kaligrafických papírů a lampionů

Šperk s použitím kovu

Šperk s papírem

Šperk na maturitní ples a libovolný šperk

11. Závěr

Ve své diplomové práci se zabývám tématem, které je mi velice blízké, cestováním. V této práci jsem na cestování pohlédla z jiného hlediska, než jsem byla zvyklá, a to z hlediska výtvarného. Toto téma jsem zpracovala z různých pohledů.

Vytvořila jsem několik kolekcí, které tvoří jeden celek. Propojila jsem je použitím stejného či podobného materiálu, kovem, drátem či přírodninou a také technikou - tepáním. Práce pro mě byla velice přínosná, neboť jsem se naučila pracovat s novým materiálem a vyzkoušela si nové techniky, nezbytné k jeho opracování.

12. Anotace

Příjmení a jméno: Volrábová Aneta

Katedra: Výtvarné výchovy PdF UP v Olomouci

Název práce: Cestopis, soubor kovových šperků

Vedoucí práce: ak. mal. Mária Danielová

Počet stran: 58

Počet stran přílohy: 13

Rok obhajoby: 2012

Klíčová slova: cestovní tematika, tepaný kov, zeměpisné šperky

Resumé: Cestopis je téma diplomové práce zahrnující část teoretickou a praktickou.

V teoretické části je vysvětleno ideové pozadí tématu, jsou zde také uváděny příklady z díla umělců a především šperkařů, zabývajících se touto tematikou. Součástí diplomové práce je také didaktická část, poukazující na možnosti spojení tohoto tématu s výukou. Praktická část na téma cestování je souborem pěti různých kolekcí šperků a jednoho šperku samostatného. Kolekce jsou především z tepaného kovu kombinovaného s dalšími materiály, každá z nich představuje jiné zpracování i pohled na cestovní téma.

12.1 Annotation

Name: Aneta Volrábová

Department: Art Education, Faculty of Education, Palacky University Olomouc

Thesis title: Travelogue, set of metal jewelry

Supervisor: ak. mal. Mária Danielová

Pages: 58

Pages with pictures: 13

Year of defence: 2012

Key words: travel topics, wrought metal, geographical jewels

Resumé: The travelogue is a topic of the thesis which includes section theoretical and practical.

The theoretical section explains the ideological background of the theme, there are examples given of works of artists and mainly jewelers dealing with this topic. The thesis also contains the didactic part, pointing to the possibility of connection with the education. The practical part of the theme of travel is a set of five different collections of jewelry and a single jewel. Collections are primarily wrought metal combined with other materials, each represented by a different process and outlook at the travel theme.

13. Seznam obrázků

1/ Miloš Šejn, „Miscellanea(7)“, rok a rozměry neznámé, malba [online] ©[b. r.][cit. 2012-03-07]. Dostupné z: <http://skolska28.cz/page.php?event=235>

2/ Eva Kmentova, „Šlápoty“, 1970, sádrový odlitek [online] ©[b. r.][cit. 2012-02-12]. Dostupné z: <http://www.hofyland.cz/index.php?club&klub=17235>

3/4/ Daniel Fischer, preparovaný ofset, 50 x 65 cm, 1981 a Blue cross, malba na plátně, fotografie, 200 x 200 cm, 2001 [online]. ©[b. r.][cit. 2012-02-08]

Dostupné z: <http://www.vesmir.cz/files/obr/id/6649/type/html>

4/5/ Sachiyo Higaki, náhrdelník, 450x240x20mm, 2010, 5/ náhrdelník, 450x230x10mm, 2011. [online]. ©[b. r.][cit. 2012-02-08] Dostupné z: [http://www.fhtrier.de/index.php?id=694&no_cache=1&tx_ttnews\[tt_news\]=5384&tx_ttnews\[backPid\]=566&cHash=20e6da062fdaf2f3ecc02bec8c5a4355](http://www.fhtrier.de/index.php?id=694&no_cache=1&tx_ttnews[tt_news]=5384&tx_ttnews[backPid]=566&cHash=20e6da062fdaf2f3ecc02bec8c5a4355)

6/7/8/ Sharp Pierce, nalevo přívěšek Střední východ a napravo Afghánistán 2003-2005, ocel, průmyslový smalt, 7/náhrdelník, drát, 2003-2005, 8/ Vlajky 2003, digitální tisk, stříbro [online]. Klimt ©[b. r.][cit. 2012-03-01]. Dostupné z: http://www.klimt02.net/jewellers/index.php?item_id=6405

Dostupné z: http://www.klimt02.net/jewellers/index.php?item_id=6405

9/ Alena Hesounová, Prsteny pro milovníka vlasti, 12 prstenů, 2004, stříbro, sklo [online]. Alena Hesounová . ©[b. r.][cit. 2012-02-08]. Dostupné z: <http://www.alenahesounova.com/>

10/ Jan Nušl, Stříbrný přívěšek, 1964, 5,6x 4,3 cm, stříbro/ Křížová 2002, s. 16

11/ Ludmila Šikolová, brož Česká zahrádka, 1997, 10,9 x 10,9 cm, stříbro a vltavíny/ Křížová 2002, s. 143

12/ Josef Simon, brož, 1970, r. 7 cm, zlato, stříbro/ Křížová 2002, s. 60 Fotografie z čínského deníku a z praxe jsou mé vlastní. Pořádila jsem je sama, během pobytu v Číně a během vykonávání praxe.

14. Seznam literatury

Bubák 2006

Oldřich Bubák, *Ve stínu Everestu, Růženec emocí dobrodruha*, Metafora 2006.

ISBN 80-7359-108-1.

Skála 1972

Miroslav Skála, *Svatební cesta do Jiljí*, Československý spisovatel Praha 1972.

Vokáčová 1979

Věra Vokáčová, *Současný šperk*, Soudobé české umění, Odeon, Praha 1979.

Křížová 2002

Alena Křížová, *Proměny českého šperku na konci 20. století*, Academia 2002.

ISBN 80-200-0920-5.

Tao 1971

Tao, Texty staré Číny, přeložil, uspořádal, úvodní esej a poznámky napsal Oldřich Král, Klub přátel poezie, Československý spisovatel 1971.

Chmel 1997

Zdeněk Chmel, *Vesele i vážně o papíru, textilu, železe a kovech*, Ante Brno 1997.

ISBN 80-902404-0-2.

Dufka 1999

Jaroslav Dufka, *Práce s kovy, dělení, obrábění, tváření a spojování kovů v domácí dílně*, Grada Publishing 1999. ISBN 80-7169-755-9.

15. Internetové odkazy

Citace. In: Wikipedia: the free encyclopedia [online]. Wikipedia, mosaz. © [b. r.][cit. 2012-02-18]. Dostupné z: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Mosaz>

Škola konceptuální tvorby, Miloš Šejn [online]. ©[b. r.][cit. 2012-02-25]. Dostupné z: <http://concept.avu.cz/profesor/sejn-milos/>

Miloš Šejn [online]. ©[b. r.][cit. 2012-03-08]. Dostupné z: <http://www.nekultura.cz/vytvarne-umeni-recenze/psane-krajiny-milose-sejna.html>

Eva Kmentová [online]. ©[b. r.][cit. 2012-03-02]. Dostupné z: <http://www.sca-art.cz/artists/list/2545.htm>

Jan Jedlička In: Steidlville [online]. ©[b. r.][cit. 2012-01-28]. Dostupné z: <http://www.steidlville.com/books/800-Il-Cerchio-The-Circle-Maremma-2005-2006.html>

Sachiyo Higaki [online]. ©[b. r.][cit. 2012-03-08]. Dostupné z: <http://higakisachiyo.com/cv.html>

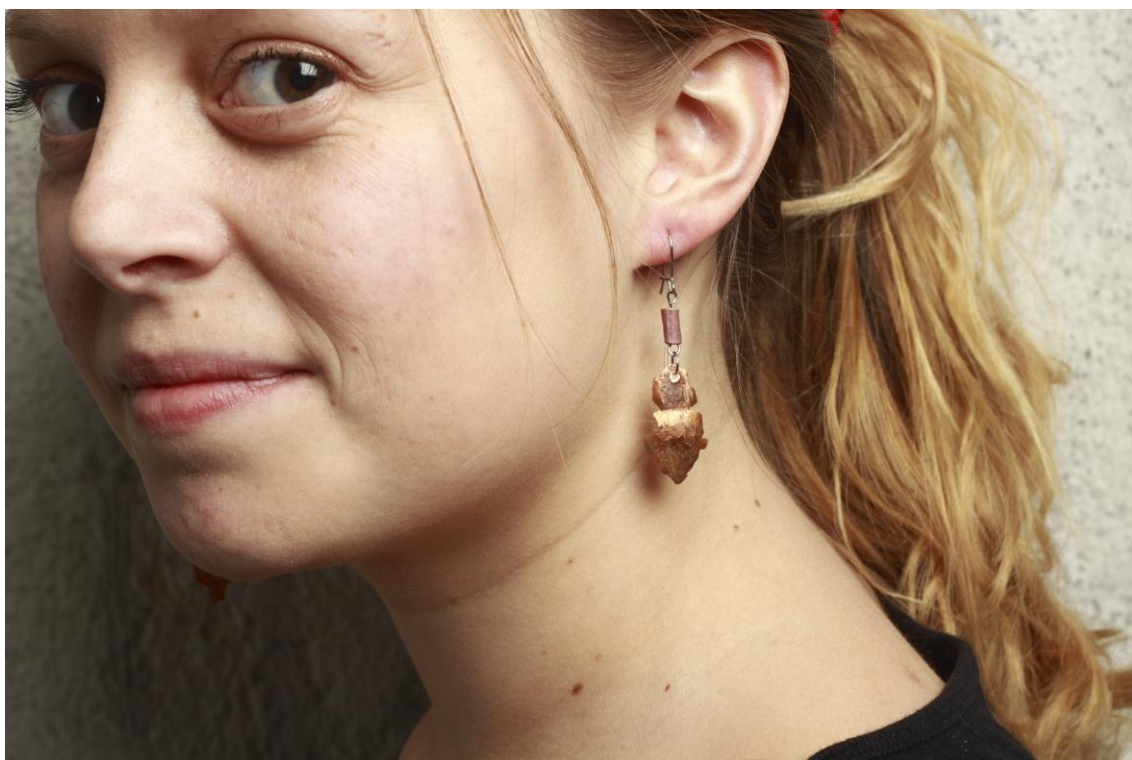
Alena Hesounová [online]. ©[b. r.][cit. 2012-02-08]. Dostupné z: <http://www.alenahesounova.>

Obrazová příloha k praktické části diplomové práce

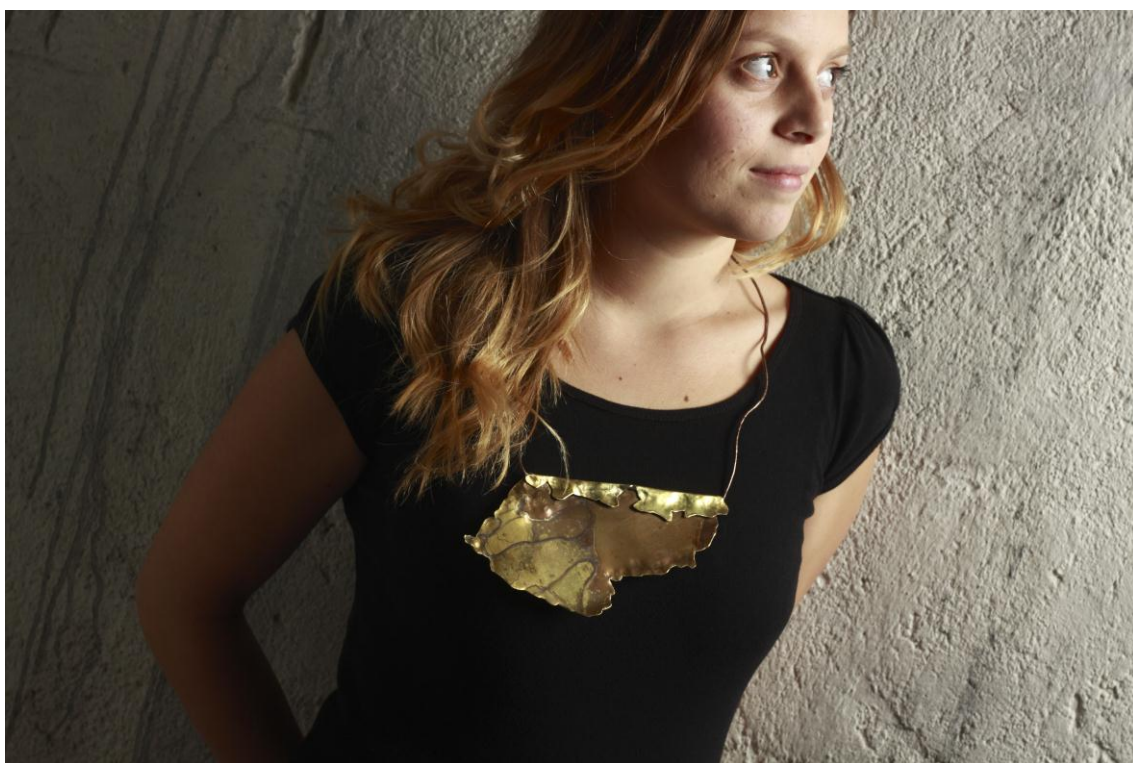
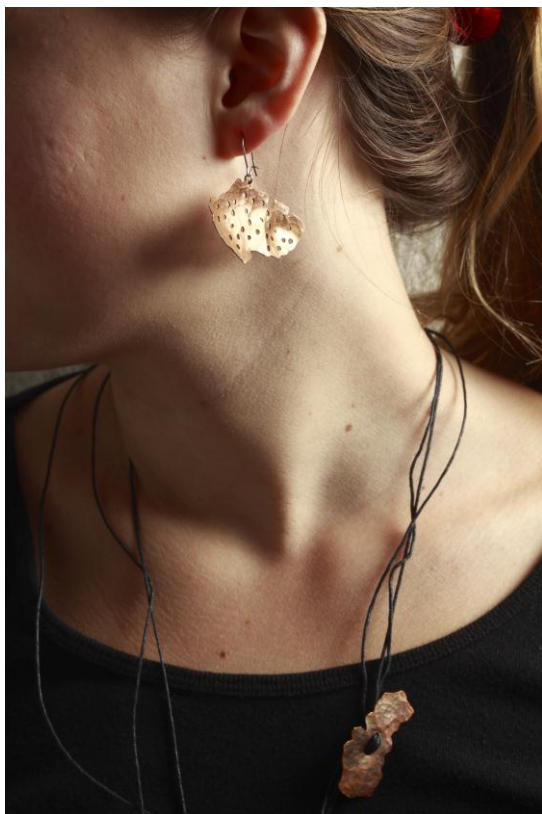
Kolekce „Návraty“

1/ Náhrdelník Česká republika a Slovensko, 2012, bavlněné lanko, měď, chirurgický drát

2/3/ Náušnice Česká republika, 2012, přírodnina – větvička, měď, chirurgický drát

4/5/6/ Náušnice a náhrdelník Česká republika, 2012, bavlněné lanko, měď, chirurgický drát a mosaz, měděný drát

Kolekce „Putování po Číně“

7/ Náhrdelník Čína v lince, 2012, přírodnina – větvička, měděný a ocelový drát

8/9/ Náhrdelník Čína v ploše, přední a zadní část, 2012, nylonová stuha, zkorodovaná mosaz

Kolekce „Mapování“

10/ Náhrdelník sedmi zemí, 2012, ocelový drát, měď, hliník, železo a bronz

11/12/ Náhrdelník pěti zemí, přední a zadní část, 2012, stuha, měď, bronz
a přírodnina – větvička

Kolekce „Cestovní linie“

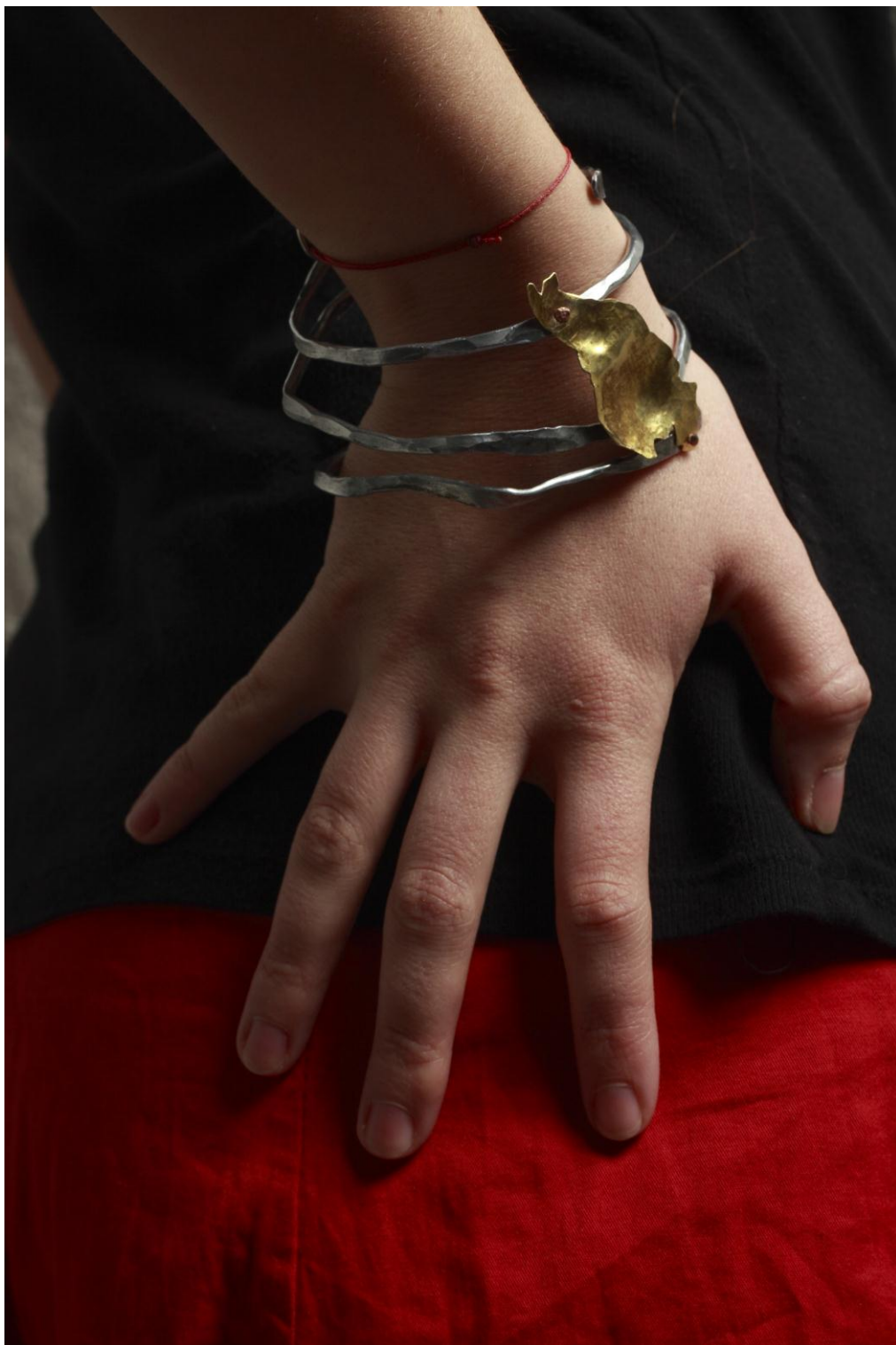
13/ Náhrdelník, 2012, přírodnina – větvička, ocelový drát

14/15/16/ Čelenka do vlasů, 2012, měděný drát a zkorodovaná mosaz

17/18/ Náramky, 2012, měděný a ocelový drát,
přírodnina – větvíčka, mosaz

19/ Náramek, 2012, ocelový drát, mosaz

Kolekce „Zeměpisné náramky“

20/ Náramky, 2012, mosazný a měděný plech

Náhrdelník „Hravá Itálie“

21/ Náhrdelník Hravá Itálie, 2012, stuha, mosazný a měděný plech